

סופיוניאלפייסשתימעשרה
אוולין יקרה,
הפכתי את המילה סוף וחזרתי לגיל שמונה.
פוס !- אמרנו אז אחד לשני והתכוונו להפטיק לרגע את המשחק, לקחת אוויר ולהמשיך אחר כך.
וכך מרגיש סיום החוויה המשחקית רצינית של מפגשי איתך.
כל הזמן אימנת אותי במגרש לשחק עם מילים ורעיון,
להרכיב ולפרק את הפאזל הלא ידוע מראש,
לאסוף מילים מהריצפה,
להכנס לתוך משפטים ולצאת עם ראש מורם
שנוגע באן למוט או בעייניך הטובות
בפיך משרוקית הזמן
שמזמינה למרוץ עם עצמינו
מול גבעות ופרוזדורים שעוד מלא אבנים מאחורייהם.
כשהצעת להמציא יותר אותיות נדלקה נורתך,
כשהבאת תותים זלגו מילים אדומות על מחברתי.
בכתיבת הרצף תשבתי על הרבה
רצפים, פינות, קוצים, חוטי חשמל, ניילונים ושמלות.
כששלכת אותי להביא תמונת ילדות,
החזרת לרגע את ילדותי לתוך חדר בבית של ברל.
כמה מופלא הוא משחק זה,
שבאותה עט ובאותה עונה אני בכל מקום
מטיילת על פילים מעופפים
ונוחתת על מרבד מנייר עיתון.
וכשהוצאת את המשרוקית מפיך,
יצאו מילותייך מלטפות ודואגות,
כאווזה שיודעת בעל פה את השביל לאגם.
ואנו אחרייך בוטחים ומתקשקשים
במי השלייה.
תודה על הבקרים,
והשיטוטים בכל הפינות,
בין כבד לצלעות,
בין קל ללב.
באהבה
ענת עין דור